

Ada Colau: 18 mesos de polítiques socials

per Aleix Sarri ([@aleixsarri](#))

Colau va guanyar les eleccions i va entrar a l'Ajuntament cridant allò de "fora la màfia" i reclamant que s'acabés amb una suposada austeritat i unes suposades polítiques poc socials de l'alcalde Trias. Les dades la desmentien com vaig demostrar [en aquest article de Maig de 2015](#), però criticar les ~~mentides electorals~~, ai, la post-veritat, vull dir, encara no estava de moda entre els opinadors i líders dels comuns.

18 mesos després i per increïble que sembli, Colau suspèn en política social (i econòmica, clar). Potser l'únic registre que hom esperaria que fes tots els possibles per aprovar, i on en canvi ha demostrat una deixadesa destacable. I és que després de tanta demagògia feta i tants discursos socials abrandats, resulta que la despesa en salut (19M) de Colau serà menor que el què gastarà en publicitat (23M) aquest 2017. Una dada que ja ho diu tot.

Menys despesa social i augment del preu dels pisos

Ho explicava l'Associació Estatal de directors i dirigents de serveis socials: la Barcelona de Colau [ha reduït en un 11% la despesa social](#) aquest 2016 respecte el darrer pressupost de Trias. I no només això, sinó que a més, i malgrat el show mediàtic dels primers dies, els desnonaments diaris han tornat a augmentar i han passat de 8 a 10, malgrat que l'atur ha caigut sensiblement i gràcies a la recuperació general s'ha reduït fins al 14,5%. Aquest augment de desnonaments doncs només es pot explicar per mala gestió o l'excés de voluntarisme del govern Colau, que sovint convoca els veïns per les xarxes socials a intentar aturar aquest o aquell altre desnonament externalitzant així la seva (ir)responsabilitat. Amb menys cridòria, el govern Puigdemont ha aturat 2.000 desnonament a tot Catalunya durant el primer semestre de l'any, segons dades de la Conselleria de Governació.

Mentrestant, el preu de l'habitatge ha augmentat en el darrer any un 9%, i el del lloguer entre un 15-20% en molts barris de BCN. Si bé és cert que l'ajuntament ha decidit augmentar un 77% la despesa en aquest àmbit fins al 2025, la realitat és que el problema és aquí i ara. L'auge del turisme, les polítiques monetàries expansives i el diner barat, i l'innegable atractiu de BCN en són causes principals.

El turisme però, probablement tindria un impacte força menor si Colau amb la moratòria hotelera no hagués abocat el turisme barceloní a créixer de forma descontrolada via apartaments turístics i Airbnb, que sovint competeixen amb els barcelonins per les mateixes vivendes i en fan augmentar els preus. Pitjor encara, els pisos turístics no generen ocupació, i si són il·legals, tampoc impostos. Pel camí s'han perdut inversions multimilionàries en nous hotels a la ciutat que hagueren generat un impacte econòmic que ara és perdut. La dèria anti-hotels de Colau doncs, perjudica els treballadors barcelonins (als quals treu possibilitats laborals), redueix el turisme de qualitat (què és el què més gasta a la ciutat) i redueix la seva pròpia recaptació impositiva. Triplet.

Pressupostos: una història de superàvits (d'incompetència)

El més divertit de tot, és que allà on Colau treu millor nota és en el pressupostari. Encara que sigui per pura incompetència i incapacitat per executar el propi pressupost (ha deixat 21M per inversió sense executar) que el seu govern va aprovar, el superàvit per aquest 2016 haurà arribat fins als 70 milions d'euros. Colau, seguint el llegat de Trias, haurà eixugat una mica més el deute de l'Ajuntament. Un fet extraordinari (i involuntari) venint d'algú que ha renegat sempre de l'austeritat econòmica de Merkel i s'ha mostrat fervent admirador de Varoufakis, l'home del corralito grec.

De cara al 2017 en canvi, Colau ja apunta cap a un dèficit de 48 milions d'euros, però com probablement no serà executat, tampoc cal fer-s'hi mala sang. És més preocupant en canvi que prevegui reduir en 51M d'euros la despesa en neteja i il·luminació de la ciutat. Elements fonamentals per a la imatge de cara als turistes, la vida diària i la seguretat dels barcelonins. Un error monumental, una de les grans virtuts de la ciutat és la seva seguretat. Colau també reduirà en 9M d'euros les ajudes al comerç de proximitat i en 20M les partides a polítiques d'ocupació (ja no hi ha atur a BCN?) que fa un any va oferir al PSC com a esquer per a entrar el govern.

Així doncs, amb la caiguda de despesa en partides fonamentals i inversions que no sabem si s'executaran, la única cosa que sabem segura és que el pressupost de 2017 servirà per contractar 400 noves persones a l'ajuntament. Esperem que almenys no es deixin emportar per l'amiguisme i hi hagi concursos oberts i transparents alhora de contractar-los.

Girs estranys: on vaig dir social, volia dir Sacyr

El gir de Colau ha estat tan notable que, malgrat les proclames, ha atorgat la concessió de l'atenció domiciliària a Florentino Pérez i Sacyr passant per sobre d'empreses socials que hi competien. Tampoc ha tingut excessius problemes per a renovar el contracte amb Telefònica ni per a pactar amb el PSC malgrat haver-los tractat pràcticament de delinqüents en campanya.

I és que l'alcalde del poble, un cop arribada al poder, ha passat a ser l'alcalde que es fa fer un reportatge a la *Vanity Fair* o que es fa acompanyar de [22 persones en un viatge a Colòmbia](#). Almenys no hi van anar en *business*, però no vull imaginar el què haguessin dit si Trias (sempre auster en aquest tipus d'expedicions) hagués fet el mateix. Sobre la seva bona predisposició amb la família reial malgrat haver-ne renegat, tampoc cal dir gaire més.

I finalment és curiós comprovar com després de denunciar que els districtes tenien poc marge per a prendre decisions i que volien "donar poder real als barris", la despesa gestionada per aquests hagi passat del 15% al 12,5% des de la seva entrada al govern.

Upper moral i operacions de maquillatge fallides

Per tapar-ho tot plegat, Colau se les ha inventat totes, començant per la campanya #BCNCiutatRefugi, que lluny d'ajudar massa ningú (a BCN s'han acollit poc més de 100 refugiats i casi tots vinguts d'Ucraïna) ha estat un (fallit) intent de maquillatge. Pornografia emocional pura i dura sense cap conseqüència. Això sí, des de l'upper moral no ha defallit en els seus intents de culpar Europa de la falta d'arribada dels refugiats, alimentant l'euroescepticisme per omplir el seu ego. Encara és hora que reconegui públicament que la única política europea que ha donat la cara pels refugiats ha estat la seva odiada Merkel, que n'ha rebut 1M a Alemanya. No vull ni imaginar la propaganda que hauríem hagut d'empassar si hagués estat un dels seus aliats de la *true left* el qui ho hagués fet.

Pel camí ens hem hagut d'empassar l'espectacle de l'exposició sobre el franquisme al Born, pensada no per a recordar els crims del franquisme, sinó per provocar i menystenir el Born i el record de la derrota de 1714 que representa. O la superilla del Poble Nou, una bona idea executada de forma nefasta i reconvertida en un estrany experiment ideològic. Passejar-hi en cap de setmana dona l'estranya sensació de trepitjar un decorat per a la propera peli de zombies d'en Jaume Balagueró. En els cercles al terra que assenyalen les "zones de debat" o les línies de pista de bàsquet sense cistelles hi trobareu quelcom entre una utopia inquietant i la hilaritat que provoca la sensació d'absurd.

Conclusió: el govern Colau, més paraules que fets

Polèmiques ideològiques per tapar 18 mesos de fracàs en el govern del dia a dia, que de facto ha reduït la despesa social a la ciutat, mentre ha augmentat el nombre de desnonaments malgrat el descens de l'atur i s'han perdut inversions que podien obrir noves oportunitats laborals per als barcelonins.

En 18 mesos Colau, al contrari que Trias, ha demostrat ser molt millor llançant proclames des del púlpit de campanya que no pas millorant de forma tangible la vida dels barcelonins.